

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 18 червня 1987 року

№ 73 (3892).

Ціна 2 коп.

Впевнено наближаються до поставленої мети — добитися найвищої продуктивності праці на кормовому полі, заготовити на зиму півторарічний запас фуражу — кормодобувники колгоспу імені Жданова Новоукраїнського району. Ініціатори обласного соціалістичного змагання вже завершують норовицю багаторічних трад і смиртування сіна.

Серед правофлангових трудового суперництва в господарстві — комсомолец Ігор Лаврусенко. Кірому він збирає люцерну на зеленій нормі, норми виробітку щодня виконує на 135—150 процентів. На агрегаті молодого механізатора майорить перехідний Червоний вимпел.

На знімку: комсомолец Ігор ЛАВРУСЕНКО.
Фото В. ГРИБА.

ЗБОРИ ті відбулися за кілька днів до оголошення ударного комсомольсько-молодіжного двомісячника. Звісно, що члени кормодобувного загону нашого господарства не відали про цінну ініціативу колег з Новоукраїнського району. Але саме тоді, всебічно зваживши свої можливості, враху-

КОРМИ-турбота комсомольська!

ні на мить не сумніваюся: слово наших кормодобувників не розійдеться з ділом. Що це так — підтверджує кожний день ро-

Виклик приймаємо!

вавши досвід та прорахунки попередніх років, молоді механізатори одностайно вирішили: є всі можливості боротися за створення півторарічного запасу фуражу. Більше того, річний план заготівлі сіна — 980 тонн — можна перекрити вже з першого укосу. Головний агроном колгоспу Сергій Денисович Лисенко після огляду полів підтвердив: оптимізм той небезлідастливий, кожен гектар люцерни видаватиме в зеленій масі близько 220 центнерів.

Отож опубліковані в «Молодому комуністі» розповіді про роботу молодих механізаторів колгоспу імені Жданова та умови соціалістичного змагання на заготівлі кормів додали впевненості і нашим хлопцям. Вони прийняли виклик новоукраїнців на соціалістичне змагання.

Важко зараз, коли кормозаготівля в розпалі, шось категорично стверджувати. Але особисто я

боти. Ударної, самовідданої. Ось оперативне зведення: «10 червня — скошили люцерну на 42 гектарах, заклали 76 тонн сіна. 11 червня — покладено у валки зелену масу на 46 гектарах, 70 тонн сіна відтранспортовано на кормовий двір...». До речі, закладаємо сіно тільки з активним вентильованням.

Механізовані кормодобувні ланки, очолювані помічниками бригадирів тракторних бригад Василем Гожим та Віктором Бондаренком, працюють в різних місцях. Але з результатами роботи за кожен попередній день партнери по трудовому суперництву добре обізнані. Допомагає тут штаб по проведеному «зелених живих», котрий координує змагання. Начальник штабу — головний зоотехнік колгоспу, член райкому комсомолу Ігор Глятов.

Тепер саме час сказати про організацію робіт безпосередньо в полі. Кожна ланка має в своєму розпорядженні по дві косар-

ки, підбирачу та навантажувачу, по два трактори та три автомобілі для відвезення сухого сіна. Безпосередньо біля скирт (розміщені вони неподалік МТФ та комплексу по відгодівлі молодняка) працює два стогомети. Працюють кормодобувники весь світловий день, аж поки не впаде роса. Для ефективного використання техніки практикуємо скорочені вахти, коли, скажімо, за кермо косарки на годину-півтори сідають водії автомашин чи трактористи, які відвозять сіно. А їхні товариші в цей час мають можливість пообідати, трохи перепочити.

Штаб, про який я вже згадував, визначає й правофлангових індивідуального соціалістичного змагання. Нині його очолюють молоді механізатори Микола Безкоровий, Іван Горбатюк, Анастолій Біденко.

Про ентузіазм комсомольців, їхнє прагнення в строк завершити швидкоплинну кампанію сінозбирання свідчить і той факт, що навантаження на косарку нині складає не менше 10—12 гектарів за зміну при плані 7.

М. КУЛИК,
голова правління колгоспу імені Чкалова.
Петрівський район.

НАПЕРЕДОДНІ ВИБОРІВ

У «Молодому комуністі» вже повідомлялося про те, що трудівники Ульяновського цукрозаводу висунули кандидатом у депутати до обласної Ради народних депутатів молодого тесляра своєї ремонтнобудівельної ділянки А. Шаверського. А днями в просторому будівнику культури підприємства «Ювілейний» відбулася зустріч представників трудових колективів підприємств, установ і навчальних закладів райцентру з кандидатом цукровиків.

Вступною промовою зустріч-збори відкрив член бюро райкому партії, голова винногом району Раді народних депутатів Г. Д. Сольська. Довірена особа кандидата, інженер-конструктор цукрозаводу В. Д. Кучеренко розповів про трудовий шлях А. О. Шаверського, його активну участь у громадському житті.

Потім виступили оператор міжгосподарської пересувної механізованої колони Н. Г. Руда, слюсар ремонтно-транспортного підприємства М. В. Захаршин, лаборантка хлібоприймального підприємства В. П. Тарасова, завідувач озерничого ділянки цукрозаводу В. А. Кучеренко, вчительна Ульяновської восьмирічної школи № 3 З. Т. Зайка та інженер-механік районного вузла зв'язу Л. Г. Балла.

Перед учасниками зборів виступив А. О. Шаверський. Він розповів про трудові будні, успіхи ремонтників цукрозаводу, схвильовано і широко подякував виборцям за довіру.

Л. БАЖАТАРНИК,
м. Ульяновка.

ВИСОКІ врожаї кормових культур збирають щороку в колгоспі імені Леніна. Це дозволяє створювати півторарічний їх запас, а, значить, і збільшувати виробництво молока та м'яса. У минулій п'ятирічці, наприклад, середньорічний надій молока на корову в господарстві становив 3205 кілограмів, а торік — 3898. Нині тут доять щодоби близько 11 кілограмів молока на корову.

Вирішальну роль у підвищенні продуктивності молочного стада відіграє сіно. Цього року заплановано принасти його по 2 тонни на корову, сінажу — по 1,5 тонни.

Раптовий грозивий дощ пролинув над люцерновим полем другого відділка саме тоді, коли все було готове до підбирання валків. Шість екіпажів уже випробували свої прес-підбирачі в загінках і чекали команди, щоб розпочати роботу. Напоготові були також «ЗІЛ», «Колхиди», «КамАЗи».

Але команди не було. Замість неї блиснуло, загриміло, важкі краплі дощу впали на сухе сіно. «Треба давати відбій», — подумав головний агроном колгоспу П. І. Апоστόлов. — Сьогодні на цьому полі роботи не буде — сіно надто вологе...»

А невдовзі його «Нива» вже мчала на шосте кормове поле, яке, здавалося, дощ обійшов сторо-

ною. Іскра радості заграла в очах агронома, коли відчув у руках сухе сіно. — Можна тюкувати! — коротко мовив.

Але недовго була та радість. З протилежного боку поля показався «уазик» заступника го-

лови колгоспу О. О. Логвинова.

— Не спішіть! — зупинив він механізаторів, виходячи з машини. — Пізніше зачепає справжня злива.

Залишалася ще надія на четвертий, найвіддаленіший відділок. Але й там чекала невдача: дощу, щоправда, не було, але валки не встигли підсохнути після косявиці.

«Сьогодні підворушимо, перевернемо, і завтра будуть готові», — заспокоював себе агроном. — Усе надолужимо: техніки вистачає, механізаторів теж...»

— Хто ж очолить екіпажі?

— Комуніст Л. Х. Архипенко, досвідчені механізатори К. І. Вінту, І. П. Кравчина, М. І. Чемерис, В. М. Ревінський. Комсомольський екіпаж довірили Леоніду Руденку.

А косарям дощ не завада. То ж робота йшла повним ходом, з перевиконанням змінних норм.

З п'яти механізаторів, що працюють на самохідних комбайнах Є-302 і КПС-5Г, три — комсомольці: Олександр Стеценко, Віктор Касян і Олександр Гавриш. Вони змагаються зі своїми наставниками В. М. Метелицею та О. І. Адамовим,

менше сімдесяти гектарів буде!

— Косарки не підводять? — Буває. Але ж наші слюсарі-налагодники на чолі з Костянтином Петровичем Карнауховим своє діло знають. Та й залучили і вузлів вистачає —

простоявати не доводиться.

Костянтин Петрович не тільки слюсар-налагодник високого класу. Він ще й визначний вихователь молоді. І в тому, що всі молоді трактористи працюють на совість, значна заслуга і їх наставника — ветерана праці, комуніста Карнаухова. Добре трудяться Поліна Осішна, Тамара Дегтярьова, Валентина Дудник, Тамара Автущова, Валентина Гаращук.

Не заважають дощі і молодіжній ланці кормодобувників свиноговарного комплексу, очолюваної партгрупоргом Л. Ф. Маценком. Її завдання — готувати зелені корми до згодовування свиням, виготовляти трав'яне борошно. Двома агрегатами СБ-1,5 його вже вироблено близько 100 тонн, що становить третину планового завдання.

— Буде значно більше, — говорить Леонід Федорович. — З року в

РЕПОРТАЖ

рік перевиконуємо завдання.

Мине небагато часу, і косявицю люцерни на всій 600-гектарній площі буде завершено. Всупереч складним погодним умовам робота проводиться в оптимальні строки. В покоси ляже соковита трава в стадії бутонізації. А це гарантія того, що фураж буде багатим на поживні речовини, каротин.

Чимало роблять для збереження високих якостей сіна нового врожаю і колгоспні електрики.

— Маємо все необхідне для забезпечення активного вентильовання цінного корму, — говорить інженер-електрик А. Г. Чабан, — капітальні критичні сіносховища місткістю на 4 тисячі тонн, відповідне обладнання.

Не залишаються осторонь кормозаготівлі школярі середніх і старших класів місцевої школи. Вони випасають близько 1000 голів молодняка великої рогатої худоби, який утримується в шести літніх загонах. Частина юних помічників працює на формуванні густоти посівів кормових гарбузів, дбаючи про майбутній врожай соковитих кормів.

В ОСТРОВЕРХОВА, громадський кореспондент «Молодого комуніста», Знаменський район.

Спільними зусиллями

ні в чому не поступаючись їм.

— А як же інакше? А то, чого доброго, дівчата обженуть на своїх тракторах Т-25 з косарками, — жартома зауважив Олександр Гавриш.

— Які дівчата?

— Трактористки садового комплексу. Аж шість надіяють косарів у барвистих хустинах допомагають нам заготовляти сіно, — додав Віктор Касян.

«Косарі в хустинах» саме полуднували під розкішною лісопосадкою. Парував гарячий борщ, апетиту пахло м'ясом, грецькою кашею. Куховарка Г. М. Зрайлова пропонувала добавки. Легенький вітерець доносила пахощі білої акації, свіжокошених трав.

— Смачного! — привітався секретар парткому В. М. Недовоз.

— Дякуємо! Несмачного Ганна Мефодіївна нам не готує!

— А як працюється? — Добре! І сьогодні не

Клуб ділових зустрічей

УВАГА! УВАГА!

УВАГА!

Наступна зустріч у «Клубі ділових зустрічей» — з начальником відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності управління внутрішніх справ обласного виконкому Віталієм Івановичем КОРНІЙЧУКОМ.

Шановні читачі! Редакція запрошує взяти активну участь у засіданні клубу. Запитуйте про стиль і методи роботи міліції зі злочинцями, спекулянтами, хабарниками. Можуть виникнути запитання з приводу боротьби з нетрудовими доходами, індивідуальної трудової ліпності населення. Можете наводити конкретні випадки, конфліктні ситуації, пояснити, які вам береться В. І. Корнійчук.

Запитання надсилайте на адресу редакції газети з поміткою «Клуб ділових зустрічей».

21 ЧЕРВНЯ 1987 РОКУ — ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ
РАД НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ

Більше демократії — більше соціалізму

Нинішні вибори до місцевих Рад народних депутатів мають чимало відмінних рис, породжених атмосферою перебудови, що дедалі більше визначає зміст виробничого й громадського життя у трудових колективах. Серед цих рис — запровадження багатомандатних округів, висування не одного, а кількох кандидатів у депутати в ході передвиборних зборів тощо. Підвищенню активності виборців сприяє масово-політична робота по роз'ясненню рішень XXVII з'їзду партії, січневого (1987 р.) Пленуму ЦК КПРС.

Треба сказати, що підготовка до виборів стала складовою підготовки до 70-річчя Великого Жовтня, посилення далішого поглиблення соціалістичної демократії. Разом з тим вона засвідчила, що в області ще не скрізь готові до проведення виборів в умовах розширення гласності. Тому розмову із секретарем виконкому обласної Ради народних депутатів В. А. Долинняком кореспондент «Молодого комунара» почав із такого питання:

КОР.: Мені довелося бути на передвиборних зборах на одному з підприємств Бобринця. Чотирьох чоловіків висушили робітники в ході дебату на обрання кандидатом в депутати районної Ради. Але коли почалося голосування, то всі (і ті, хто пропонував інші кандидатури) проголосували за першу. Головуючий припинив подальше голосування. Як би ви оцінили таку організацію передвиборних зборів?

В. А. ДОЛИНЯК: Можна з певністю сказати, що в колективі не було проведено відповідної роз'яснювальної роботи. Адже той, хто по-ширості висуває «свою» кандидатуру, мав би й голосувати за неї. В тому ж і є суть поглиблення демократії, щоб кожен зміг віддати свій голос за людину, яка, на його думку, найкраще справлятиметься з депутатськими обов'язками.

Мушу сказати, що там, де агітатори попрацювали з людьми як слід, збори проходили зовсім по-іншому. З кількох кандидатів кандидатом у депутати ставав той, за кого було віддано найбільше голосів. Приміром, готуючись до проведення виборів на багатомандатних округах, члени окружних виборчих комісій з'ясували суть експерименту в першу чергу для себе, щоб потім давати кваліфіковані консультації, поради тим, хто приїде на агітпункти виборчих дільниць.

В Гайворонському районі, де проходять експеримент, немало агітаторів включилися в індивідуальну роботу з виборцями за місцем проживання.

КОР.: Чи не можна докласти більше зусиль, щоб означати поняття «багатомандатний округ»?

В. А. ДОЛИНЯК: Такі округи ще називаємо укрупненими. В кожному з них об'єднуються, скажімо, три колишні виборчі округи. По такому округу має бути обрано три депутати, а балотується, приміром, п'ять. Мандати депутатів одержують троє з п'яти, за яких віддано найбільше голосів. Решта кандидатів стає так званими «резервними» депутатами, — тобто, з правом дорадчого голосу.

КОР.: Як же сприйняли виборці дальшу демократизацію в проведенні виборів...

В. А. ДОЛИНЯК: Про це можна судити з їхньої активності, ініціативності в ході передвиборних зборів. Так, лише в 340 випадках із 17 069 під час таких зборів було запропоновано по одному претенденту на знання кандидата в депутати. На решті зборів обговорювалися 2—3 претенденти. З них кандидатами стали ті, хто користується найбільшою підтримкою у колективі.

Приблизно 500 чоловік з числа тих, хто передбачався найімовірнішим претендентом на кандидатуру в депутати, підтримки

в трудових колективах не одержали. На мою думку, це, з одного боку, свідчить про дальше утвердження засад демократії, а з іншого — про незнання певною частиною місцевих органів влади серед людей, а також наявність «дупних» авторитетів...

КОР.: Буваючи на виборчих дільницях, я звернув увагу, що вони оформлені не так, як до цього...

В. А. ДОЛИНЯК: Ми просто врахували, зауваження людей з приводу того, що кабінки для голосування розташовані не зовсім зручно — збоку від виборчих урн, так, що частина виборців під час голосування туди просто не заходила. Для забезпечення справді тишного голосування треба, щоб усі учасники виборів пройшли через кабінки. З метою забезпечити це ми й внесли зміни в обладнання типової виборчої дільниці.

КОР.: В останніх документах партії йшлося про те, що на керівні та виборні посади слід спільніше вибирати молодих.

В. А. ДОЛИНЯК: Це підказано самим життям. І підтвердженням тому — підсумки передвиборних зборів, які проходили в умовах поглиблення демократії. Певно, трудові колективи покладають немало надій на енергію і знання молодих, бо серед кандидатів у депутати на нинішніх виборах молоді значно більше, ніж це було на попередніх виборах.

Ще один наслідок дальшої демократизації — значно більша, порівняно з минулими виборами, змінюваність кандидатів у депутати. Це значить, що перебудова мобілізує для депутатської діяльності більше молодих, свіжих сил, що школу управління народною державою пройде більше людей.

Віа розмову
П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

Знайомтесь: кандидат у депутати Ленінської районної Ради народних депутатів м. Кіровограда по виборчому округу № 8 Любов ВЕЛИКА. Комсомолка працює оператором Головоштабту, відзначається не лише сумлінністю в роботі, але й організаційними здібностями, активністю в громадському житті колективу.

Фото В. ГРИБА.

НА КОНТРОЛІ ГАЗЕТИ

«ДЕФІЦИТ... ПРИ НАДЛИШКУ»

Лінійка
Виспіву

Так називалась критична кореспонденція за підписом комсомольських «ярожектористів», опублікована у нашій газеті 23 травня цього року. У рейдовому матеріалі йшлося про недостатню встановлену кількість місць Знамянського міськвиконкому для безалкогольних напоїв і причини, які породжують цю проблему.

На критичний виступ газети прийшла відповідь від начальника управління харчової промисловості Кіровоградського обласного прому М. М. Климука:

— Роботу цеху безалкогольних напоїв Знамянського заводу продтоварів розглянуто на технічній нараді управління. Для поліпшення торгівлі квасом Знамянському міськвиконкомові запропоновано збільшити кількість цистерн для квасу. За фондами другого кварталу цього року виділена пляшкова машина продуктивністю 6 тисяч пляшок на годину.

На засіданні технічної ради керівництву заводу було вказано на недостатню увагу до збільшення виробництва безалкогольних напоїв. Так, якщо торік в порівнянні з 1985 роком в цілому по управлінню виробництвом напоїв було збільшено на 32 відсотки, то Знамянський завод на 7 відсотків знизив. Не виконується також вказівка Держагропрому УРСР про організацію двозмінної роботи цеху у весняно-літній період.

У зв'язку з вказівкою директивних органів про боротьбу з пияцтвом та алкоголізмом згідно по-

станови Ради Міністрів УРСР від 4 листопада 1985 року № 403 «Про заходи щодо збільшення виробництва і поліпшення торгівлі безалкогольними напоями і мінеральними водами» підприємствам управління доведено завдання збільшити виробництво напоїв у 3 рази. Знамянському заводу, зокрема, доведено план на нинішній рік 220 тисяч декалітрів, потужність цеху — 270 тисяч. Коефіцієнт використання виробничої потужності за планом 81 процент.

На технічній раді були висловлені критичні зауваження відповідним працівникам управління за послаблену увагу до Знамянського заводу продтоварів, зокрема, до цеху безалкогольних напоїв. Іх також зобов'язано вжити невідкладних заходів, аби усунути виявлені газетою недоліки.

«НА ЧИЙ СОВІСТІ НЕДОРОБКИ?»

Гострий сигнал під таким заголовком газета надрукувала 26 травня. Напередодні літнього оздоровчого періоду спеціалісти Кіровоградської міської санітарно-епідеміологічної станції провели рейдову перевірку: як підготувались до сезону піонерські табори обласного центру? Виявилось, лише в одному таборі не сиділи, склавши руки. У рей-

довому матеріалі вказувалось на недоробки і їхні винуватці. Відповідь поки що надійшла від заступника голови правління обласного товариства Б. В. Лєти:

— Факти у кореспонденції підтвердились. Вжито заходів щодо безвідмовного виконання розпорядження обласного товариства № 194-р від 23 травня цього року «Про допущені недоліки й невідкладні заходи прискорення й забезпечення якісної підготовки матеріальної бази піонерського табору «Орлятко» до оздоровчого сезону 1987 року».

Складено конкретний план робіт із вказанням строків виконання й відповідальних за це осіб. Контроль покладено на заступників голови обласного товариства по капітальному будівництву і кадрах. Щодня з 26 травня проводиться планування, на яких підбивались підсумки зробленого і ставилися завдання на наступний день. Робота забезпечувалась матеріальними і трудовими ресурсами.

Ці та інші заходи дозволили піонерський табір «Орлятко» здати у стром без недоробок. Нині табір функціонує добре. Претензій в адміністрації табору до обласного товариства немає.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Оздоровчий сезон почався: квітуче піонерське літо в таборах. Як їм там, піонерам? Про це редакція хоче дізнатись і від інших організацій, які критичувались 26 травня в кореспонденції «На чий совісті недоробки?».

І що ж райкомівці?

ВІДМОВЧАЛИСЯ

Кореспонденція, відгукнутися на яку редакція письмово запросила п'ятнадцять райкомів комсомолу, називалась «А кандидати не об'явилися» й була надрукована в номері «Молодого комунара» за 26 лютого ц. р. Йшлося по суті про зрівнянця обласної школи молодого лектора-атеїста; причиною стала неявка слухачів.

З моменту публікації минуло майже три місяці, редакція одержала відповіді з Маловисківського, Олександрівського, Петрівського, Новоукраїн-

ського райкомів та Світловодського міськкому ЛКСМУ України. Але відповіді ці не відзначаються діловитістю і конкретністю. Так, з Малої Виски повідомили: «було виявлено причини неявки двох слухачів на заняття», не вважаючи за потрібне назвати ці причини. Із Світловодська не приїхали одразу чотири слухачі, і у всіх виявилось «залізне алібі»: двоє були призвані на військову перепідготовку, один поїхав на сесію, а ще одного затримали сімейні справи. Не сумніваючись у правдивос-

ті поданої інформації, все ж хочемо запитати секретаря міськкому С. Вервейка: неже у міському комітеті ЛКСМУ не знали зарані, що один із слухачів їздитиме на вузівській сесії? А якщо знали, то навіщо рекомендували в ШМЛ?

Зовсім не відгукнулися на тривожну публікацію в газеті, незважаючи на письмові нагадування, Бобринецький, Голованівський, Гайворонський, Добровеличківський, Долинський, Олександрівський, Онуфріївський, Устинівський райкоми та Знамянський міськком ЛКСМУ.

А дощі йдуть...

ВІДПИСАЛИСЯ

У квітні цього року від мешканців обласного центру (вулиця Ревенська, 5, квартири з третьої по восьму) надійшов лист, у якому вони скаржились на крайню несприятливу побутові умови у своєму будинку: стіни сирі, віконні рами потікли, у дверях шіпіння, все розвалюється, весною і за дощової погоди в сараї падає вода, дрова так замокають, що й не розводити ними, у колонках води два роки немає і т. ін.

Листа цього ми направили у виконком Кіровоградської районної Ради народних депутатів м. Кіровограда. Відповідь не забарилась. Ось вона, за підписом голови виконкому В. Є. Александровича:

— Комісією виконкому райради розглянуто колективний лист громадян з вулиці Ревенської. Факти підтвердились. Будинок давньої забудови, належить до малоцінного житлового фонду, однак до ветхих також не належить. Що стосується благоустрою подвір'я, то з даного питання в житлово-експлуатаційне об'єднання міськвиконкому направлено листа: проблему

розв'язати по суті. Питання забезпечення благоустроєм житлових розв'язано заявником 17 квітня цього року на місці.

Знову, вкотре на серйозну скаргу, отримано ось таку формальну відповідь. Як вказують на строги забезпечення людей житлом, ні гарантії. Простіше, звичайно, написати: «Роз'яснено заявникам...». Люди скаржились в редакцію, і тому редакції повинно там само роз'яснюватись, як і заявникам: конкретні цифри й факти, а не загальні слова... А тим часом дощі йдуть, колонки не працюють... Як на це реагує житлово-експлуатаційне об'єднання міськвиконкому? Щоб проблему розв'язати по суті...

ЗАХОПЛЕННЯ

ІСТОРІЯ утворення секції дельтапланеризму в Олександрії бере свій початок з 1979 року: саме тоді молодий інженер Валентин Чеботарьов у журналі «Моделіст-конструктор» натрапив на статтю про цей вид спорту. Так народилася ідея створення власного дельтаплану. Почався пошук спеціалістів, тих, хто міг би допомогти порадити. На жаль, у місті таких фахівців не було. Чеботарьов вирушає до Одеси, а додому повертається з численними кресленнями, фотографіями, різноманітною технічною документацією дельтапланів.

А ще мріяв Чеботарьов побачити апарат в дії. Він

«Бандурівський» виробничого об'єднання «Олександріявугілля». І нині тут провадяться тренування та змагання, це місце Чеботарьов помінив ще задовго до народження свого першого апарата.

Саме в той час проходив пленум Центрального комітету ДТСААФ республіки, на якому було офіційно затверджено Федерацію дельтапланеризму України. У роботі пленуму брали участь і Проценко з Чеботарьовим. Після цього олександрійську секцію визнають в міському комітеті ДТСААФ, реєструють у міському виконав-

На крилах дельтапланів

завоювати з викладачем Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Ю. І. Проценком, який вже мав дельтаплан власної конструкції. Проценко демонструє техніку польотів, запрошує олександрійця до тренувань.

Невдовзі Чеботарьов почав пошук однодумців. Першими його підтримали колеги по Олександрійському заводу підприємств транспортного устаткування Р. С. Крисін, О. А. Сашко, В. Срібний, Н. Кондрескул. З необхідними матеріалами допомогли однодумці в Кіровограді, де ще підшукали в рідному місті. Вивчали спеціальну літературу, досвід інших, а вечорами збиралися в майстерні. Кроїли, свердили, клеїли, шили... У той же час Чеботарьов кожного вихідного приїздив до Кіровограда на тренування. Тоді ж здійснив свій перший політ.

У лютому 1980 року було збудовано власний дельтаплан. Для його випробувань вибрали одну з багатьох місцевостей. Однак чистий безвітряний сироп успіху не приніс.

І все ж дельтаплан піднявся у повітря! І хоч сам політ не був класичним, ентузіасти раділи. Невдовзі тренування дельтапланеристів стали регулярними. Стартівним майданчиком спортсмени обирають зовнішні відвали вузьких розривів «Морозівський» та

чому комітеті. Клуб здобув офіційний статус.

Молодь міста зацікавилася новою секцією — група ентузіастів виростає до тридцяти чоловік. Та дельтаплан був лише один. Необхідні нові апарати, а проте головною проблемою залишалася нестача матеріалів, устаткування, інструментів тощо.

На прохання нападків Дедала відгукнулися керівники житлово-комунального господарства виробничого об'єднання «Олександріявугілля». А весною того ж року відбулися перші обласні змагання з дельтапланеризму. Олександрійці взяли участь усією командою. Першим чемпіоном області став Чеботарьов, який обіграв навіть свого вчителя Проценка. Ці змагання прискорили розвиток нового на Кіровоградщині виду спорту. Уже згодом дельтапланеризм здобув прописку і в Знам'янці.

Нині в розпорядженні олександрійських спортсменів сім навчально-тренувальних апаратів, один спортивний. Ентузіасти самостійно збудували мотолетівку, з допомогою якої здійснюють старти практично з пологого майданчика. Висота польоту у триста метрів для них вже не межа. Проводиться цікава робота і по створенню дельтаплану на базі мотоциклетного двигуна.

В. ЧЕБИШЕВ.

м. Олександрія.

Кілометри пам'яті

Уже сутеніло, коли ми поверталися з Кривого Рога до Долинської. Швидкісна автомобільна магістраль прийняла в нашу «Ниву», позначену білим голубом на лобовому склі: символ миру вітав зустрічних широким розмахом крил.

малесенькі, дитячі. Тоненький голосок похалися: «Тату, мені холодно». Все ще не вірячи у скорий кінець, сто сімдесят три чоловіки притиснулися один до одного. Найстаршому з них, Емануїлу Коваржовському, було 84 роки, наймолодшому, Йозефу Гро-

весоюзної ударної будови в Долинській та загальнобудівельного комітету Соціалістичної Спілки молоді ЧССР було проведено естафету миру. Вона ще тісніше згуртувала борців за мир, силами міжнародного братерства зробила свій внесок

«Оне кампф — кайн зігі!» Проте розуміємо ми: «Без боротьби немає перемогі!», Молодець, Іна! Так, без боротьби немає перемогі ні в естафеті, ні проти гонки озброєнь.

11.40. Естафета перетинає межу Кіровоградщини і Дніпропетровщини. Довга шеренга піонерів вітає її учасників. Не приховує гарного настрою Ладіслав Ванек. Він — активний донор, організатор серед колег на будові руху «Кров — миру!» — дарує піонерам квіти, а у відповідь лунає: «Дружба! Хай буде мир!».

14.10. Кривий Ріг, проспект Миру. Саме тут, біля пам'ятника полеглим радянським солдатам, фініш естафети. За її умови на останньому етапі беруть участь всі учасники.

Ханна Шпіркова за фактом геодезист коніського державного будівельного підприємства «Гутне ставби». Позаду неї вже два етапи, та, незважаючи на втому, чешка вистрибує з автобуса і квіти в її руках майорять уже в середині групи. Чехи, німці, словаки, радянські хлопці і діпчата пліч-о-пліч наближаються до фінішу.

На місці фінішу було зачитано спільну резолюцію.

Томас ЮНГ, відповідальний керівник по роботі з німецькою молоддю на будові: «Ми прийшли сюди, щоб вшанувати пам'ять Лідіце і Лежаків, усіх сотень тисяч інших селян та містян долі схожої на їхню...».

Іржі ХОФМАН, голова загальнобудівельного комітету ССМ ЧССР: «...аби підняти свій голос за шаліве майбутнє миру, за тих, хто не шкодував власного життя а ім'я життя своїх дітей».

Від імені радянської молоді резолюцію зачитав перший секретар Долинського райкому комсомолу С. Івашенко.

О, спорт, — ти мир!

М. НЕЦПАЛОВА, кореспондент молодіжної газети «Смена» (ЧССР).

С. БОНДАРЕВ, спецкор «Молодого комунара».

Долинська — Кривий Ріг — Кіровоград. Фото С. БОНДАРЕВА.

— Ірка, розкажи про Лідіце, — звернувся хтось до Іржі Хофмана, голови загальнобудівельного комітету Соціалістичної Спілки молоді ЧССР на будівництві гірничо-збагачувального комбінату окислених руд в Долинській. І Ірка розповів ще раз про трагедію чеського селища, відому всьому світу.

...Трапилося це 10 червня 1942 року. Із самого ранку есесівці оточили Лідіце, розбудивши жителів трюканням у двері хатин. Коли їх пригнали до галявини за селом, на руках багатьох жінок ще спали діти. Мало хто плакав, але про призначення величезної ями здогадувалися усі.

Гітлерівці розділили чоловіків і жінок: перші мали прийняти смерть у братській могилі, а решта — пізнати жах концентраційних таборів. Пролунала команда чоловікам: «Роздягтися!». Фашисти копали їх ударами прикладів.

Скільки поруч з дорослими червониками впали разом

ніку, — трохи більше десяти.

Закоготіли кулети. Фашисти стріляли впритул, з кількох метрів, для впевненості, що сідків не залишиться...

Ірка замовк, дивлячись через вікно у ніч, переборюючи кваліфікацію. Стало так тихо, що було чути шелестіття шин об асфальт. Та через деякий час продовжував уже голосніше:

— Спеціальна команда СС спалила усі хати. До села було прокладено залізничну гілку, по ній вивезли все, що залишилося після пожежі. Лідіце зрівняли з землею, зрубали усі дерева, переорали дороги. Саму назву селища було стерто з усіх карт «третього рейху», викреслено з довідників... Через два тижні така сама доля чекала й Лежаки — інше чехословацьке селище.

Із часу трагедії минуло сорок п'ять років...

Минулої неділі за ініціативою штабу ЦК ВЛКСМ

у боротьбу проти гонки озброєнь.

9 година ранку. Біля пам'ятника В. І. Леніну у центрі Долинської зібралися учасники естафети, запрошені.

— Ми, члени молодіжних організацій Чехословаччини, Радянського Союзу та Німецької Демократичної Республіки, зібралися тут, щоб дати старт міжнародній естафеті миру, присвяченій пам'яті жертв фашизму.

Ці слова лунають трьома мовами, вони зрозумілі всім. Голос миру має однаковий зміст у всіх народів планети.

9.30. Почесний старт. Представники від кожної команди несуть естафету миру. Через два кілометри їх змінюють інші, і так — до самого Кривого Рога. Попереду — 63 кілометри пам'яті.

10.00. У машині поруч з нами німецька діпчка Інна Нельке, член Спілки Вільної Молоді НДР, молодий будівельник. Вона не розуміє по російськи:

За давньою традицією

Стало вже традицією в останню неділю травня на знам'янському стадіоні «Локомотив» проводити спортивне свято місцевого залізничного СПТУ-12. Так було і цього разу. До програми увійшли змагання з підняття важкого, спорту, легкоатлетична естафета 4x100 метрів, перетягування каната, рукомі та спортивні ігри.

На стометрівці переможцями стали Євген Гончаров та Олена Сафронова, а естафетну паличку

швидше всіх пронесли юнаки з учбової групи № 30 та дівчата з групи № 34. Жваво пройшло і перетягування каната, тут найсприятливішими були учні другого року навчання.

Серед гирьовиків відзначилися Михайло Грошов, Олександр Степанюк, Олександр Ратушний, Ігор Паяленко та Олександр Гладкий.

Та найцікавішими все ж стали змагання з рухомих та розважальних ігор. Переможцями у ходьбі на ходулях стали Василь

Зайцев та Сергій Майдачюк, у вправах зі скакалкою — Світлана Заяць, Володимир Лисенко, Інна Романчук, з обручем — Ірина Сухоребра та Олена Сафронова.

Усіх переможців було нагороджено пам'ятними призами та грамотами ради колективу фізкультури, комітету комсомолу училища.

А. ТРЕТЯКОВ, керівник фізвиховання СПТУ-12, м. Знам'янка.

ТУРНІРНЕ

ФУТБОЛ. Пройшов черговий тур чемпіонату республіки серед команд колективів фізкультури. Кіровоградський «Радист» зустрічається з черкаським «Темпом». Здобувши перемогу з рахунком 3:1, наші земляки набрали одинадцять очок з двадцяти можливих і очолюють турнірну таблицю своєї зони.

А знам'янський «Локомотив» четвертий раз підряд зазнає поразки. Цього разу він програв на своєму полі лярятинському «Нафтовику» — 0:4.

Футбольний турнір на приз Героя Радянського Союзу І. М. Бондаренка відбувся в селищі Новій Празі Олександрійського району. У ньому взяли участь юні футболісти колективів фізкультури загальноосвітніх шкіл, вихованці ДЮСШ. Переможу в цих змаганнях виступили спортсмени селища Пантасівки. Приз їм вручив І. М. Бондаренко, який приїхав до своїх земляків з Дніпропетровська.

У Горлівці Донецької області відбулася республіканська першість з боротьби самбо серед спортсменів 1969—1971 років народження. Учень Кіровоградського машинобудівного технікуму Сергій Сільвестренко став переможцем, виступаючи в поєдинках атлетів вагової категорії до 49 кілограмів.

